

som en Beskyttelse af denne Produktion paa vort eget Marked, hvorimod det, som man har gjort i vort Naboland, er at sætte en Præmie, faktisk en Udførselspræmie, paa disse Varer, altsaa en Begunstigelse for dem paa det fremmede Marked. Det forekommer mig, at Forskjellen paa disse to Ting er saa stor, at det er aldeles umuligt at trække en Parallell imellem dem. Men, som jeg allerede tidligere har fremhævet, denne Begunstigelse for Sukkerindustrien og derigjennem selvfølgelig for Roedyrktningen er ligefrem kun en Fyldestgjørelse af et Billighedskrav, og deri er der jo en fuld Ovevsnstemmelse med det, man gif ud fra, da man fastsatte de nuværende Regler for Accise af dansk Sukker. Man gif nemlig ud fra, at det danske Sukker skulde betale den samme Afgift, som Tolden var paa fremmed Sukker med Fradrag af 8 pCt. Det var det, man ansaa for at være retfærdigt den Gang. Nu har det imidlertid viist sig, at Bestatningsreglerne i vort store sydlige Naboland have ført til, at der faktisk her gives en Udførselspræmie af omtrent 1,4 Dre. Naar nu Tolden her hos os for disse Sukkere er omtrent 9,4 Dre, er det dog ikke nok, at det tydske Sukker, naar det gaar ind, i Virkeligheden kun har betalt en Told af 9,4 Dre, minus Udførselspræmie, altsaa af 8 Dre; med andre Ord, hvis man strengt vilde blive ved Udgangspunktet i 1873, kunde man tillægge Sukkerfabrikationen her 8 pCt. Afslag i disse 8 Dre, som er det, som det tydske Sukker faktisk betaler her, saaledes at Retsættelsen i Accisen vilde blive betydelig større, end den er foreslaaet her. Det er det virkelige Forhold med Hensyn til den i § 2 foreslaaede Retsættelse. Nu har det ærede Medlem vel villet gjøre gjældende, at man allerede i 1873 tog Hensyn til den Udførselspræmie, som betales i de konkurrerende Nabolande, men det ærede Medlem vil vistnok ikke benægte, at stiondt Sukkerbestatningsystemet den Gang var det samme som nu, var Virkningen ikke den samme. Det er jo gaaet der med Sukkertilvirkningen akkurat paa samme Maade, som det er gaaet med vor Brændevinstilvirkning her. Vi ere blevne staaende ved vore 2 Kroners Stat pr. Td. Rarrum, men hvad har den virkelige Skat været af selve det tilvirkede Produkt? Medens man den Gang, i 1863, om jeg huffer ret, gif ud fra, at der kun vilde kunne tilvirkes omtrent 16 Potter pr. Tønde Rarrum, og Skatten altsaa blev 12½ Dre af hver Pot, saa har Fremgangen i Tilvirkningen, i Forbindelse med Brugen af Mais som det væsentligste Raastof, bragt det dertil, at vi nu ikke kunne regne paa Mere i Afgift end i Gjennemsnit

8 Dre af en Pot Brændevin. Saaledes som Forholdene have været med Brændevinsbrændingen her, at den betydelige Fremgang i Tilvirkningen har bevirket, at Skatten faktisk er gaaet ned, paa samme Maade er det gaaet i Tydskland med Røesukkerbeskatningen. Skatten lægges der paa Raastoffet, men da man efterhaanden, jeg kunde vel sige Ar efter Ar, har lært at udvinde et større Kvantum Sukker af det samme Raamateriale, medens Udførselsgodtgjørelsen er bleven staaende — ikke ganske uforandret, men dog i det Væsentligste — har Virkningen deraf været den, at Udførselspræmien faktisk er voget. Det kan altsaa ikke nytte, at det ærede Medlem vil henvise til, at da vi fastsatte Afgiften for Røesukker i 1873, kjendte vi dette Forhold, Virkningen var ikke den samme som nu, og derfor er det uden Mening at henvise til, at der ikke er taget tilstrækkeligt Hensyn dertil i 1873. Man har oftere villet gjøre gjældende, at denne Fordel, denne Retsættelse af Accisen kun vil komme Fabrikkerne til Gode. Jeg tror, at det er en noget begrændset Synsmaade, naar man mener, at det, der kommer en Industri til Gode, kun kommer Kapitalen, der virker i Industrien, til Gode, og at det ikke kommer Andre, som mere eller mindre direkte medvirke derved, til Gode alligevel. For mig er dette udenfor al Tvivl, at naar Røesukkerfabrikkerne enten stændes eller maa indstrænke deres Virksomhed, gaar det ogsaa ud over Roedyrkerne, derom kan der ikke være nogen Tvivl, og saa vidt mig bekendt, er der jo endogsaa en Fabrik her i Landet, hvor der ikke kan være Spørgsmaal om, at Fordelen kun skulde komme Kapitalen til Gode og ikke Dyrkerne. Naar en Fabrik er indrettet saaledes, at selve Dyrkerne have Andel i Udbyttet, forekommer det mig at være saa meget mindre tvivlsomt, at Fordelen ved Fabrikationen i det Hele ikke gaar Producenterne af Raastoffet forbi.

Ophævelsen af Kultolden havde jeg troet vilde have fundet udelst Tilslutning her i dette Thing, det vil sige blandt dette Things Flertal, idet, saavidt jeg mindes, dette Things Flertal altid, hvor Leilighed har været dertil, har afgivet sin Stemme for Ophævelsen deraf. Nu hører jeg, at Ophævelsen af Kultolden kun vil komme Dampskibsfarten og de store Jernbanecentraler, som jo iøvrigt væsentlig ere Statens, til Gode, altsaa Storindustrien her i Landet. Nu vel, selv om den kun kom den store Industri her i Landet til Gode og hele Færvelsvæsenet, som benytter Damp, tror jeg, at det vilde være en væsentlig Fordel for Samfundet i det Hele, idet jeg overhovedet